

Křížová cesta - ctnosti

Prožíváme postní dobu. Dobu, kdy Ježíše provázíme na Jeho cestě až na vrchol Golgoty. Modlíme se častěji než kdy jindy křížové cesty. Taky já jsem se proto rozhodla jednu křížovou cestu pomodlit. Není to křížová cesta z kancionálu, není to ani žádná jiná křížová cesta z nějaké chytré knížky či z internetu. Chtěla jsem se na této křížové cestě setkat osobně s Ježíšem svými slovy, promlouvat k Němu a ne jen číst, co již druzí napsali, po cestě přemýšlet nad mým životem a nad tím, jak jej nabídnout Pánu, aby tento život nesl plody. A tak jsem si zapsala pár poznámek ke každému zastavení. Abych neběhala myšlenkami od jednoho tématu k druhému, rozhodla jsem se přidržet se hlavní linie, kterou jsou ctnosti. Popřemýšlela jsem nad třemi Božskými ctnostmi (víra, naděje a láska) i čtyřmi kardinálními ctnostmi (moudrost, spravedlnost, mírnost a statečnost) a tento seznam jsem doplnila o ctnosti stojící v protikladu k sedmi hlavním hříchům (pokora, štědrost, přejícnost, mírumilovnost, cudnost, střídmost, čínorodost). Přesně 14, tak jako zastavení křížové cesty! A tak jsem mohla vykročit...

1. zastavení - Ježíš odsouzen - Spravedlnost

Je někdy těžké hledět pravdě do očí a nechat ji promluvit, usvědčit nás. Je těžké přijímat obvinění pravdou. A tak se rozhodli ho ukřižovat. Neměli žádnou jinou možnost: pokud nechtěli hledět pravdě do očí, museli se jí zbavit. Co na tom, že byl nevinný a že je to nespravedlivé... Vždyť to bylo přání lidu! Všichni křičeli ukřižuj! Tak jakápak nespravedlnost!

Mnohdy sklouzneme svým pohledem do davu a rozhodujeme se podle toho, jak oni to od nás očekávají. Máme strach pozvednout hlavu a zaposlouchat se do hlasu pravdy. Ten, který byl nespravedlivě odsouzen, nám dává návod, jak se nespravedlnosti zbavit: Zadívat se do Boží tváře. Jedině v Ní vyčteme pravdu a naučíme se jednat spravedlivě, bez úskoků a snahy zalíbit se druhým.

2. zastavení - Ježíš bere na sebe kříž - Pokora

Když bral Ježíš na sebe svůj kříž, mnozí to považovali za svoji výhru nad ním. A přesto se mýlili. Právě Kristus byl ten, který tento boj vyhrál. Nebyla to slabost, kvůli které přijal tento kříž. Byla to pokora, která Mu pomohla nezhroutit se pod křížem a vykročit vpřed davem plným pokřikování a posměšných nadávek.

Neradi slyšíme, když nás někdo kritizuje. Neradi vidíme, když je náš život někomu trnem v oku. Nejraději bychom se schovali a žili si tak, aby se o nás druzí nezajímali. Pak by neměli důvod nám cokoli vyčítat. Lidé možná ne, ale nevyčetl by nám něco Bůh? Dal nám příklad, jak přijímat těžkosti. Bez reptání je přijmout a vykročit. Pokora neznamená sklonit hlavu, pokora nám dává sílu vykročit. Nezůstat stát. Jít, i když cesta s křížem vede hlučícím davem plného pokřikování a urážek. Pokud Bůh dopustí nějakou těžkost, nedává nám spolu s ní i sílu ji nést?

Nespoléhejme se jen pyšně na sebe a své schopnosti. Přijmeme-li vše s pokorou, bez zbytečné okázalosti, pak nás ani sebevětší ponižování od druhých neodvede od spolehnutí se na Boží pomocnou ruku.

3. zastavení - Ježíš poprvé padá pod křížem - *Střídmost*

Dav doprovázející Krista na Golgotu přestával být k udržení. Jejich pokřikování nabíralo na síle a někteří z nich se přestávali kontrolovat. Chtěli stále víc, dychtili po senzaci a skupinové šílenství je pohlcovalo. Možná si ani někteří z nich nevšimli, že najednou již Ježíš nekráčí uprostřed ulice, ale že pod tíhou kříže klesl a možná ani nedojde k cíli. Snad jen vojáci se ulekli, že by to pohublé Ježíšovo tělo mohlo podlehnout vyčerpanosti. To by přece neodvedli svou práci a nedostali by za ni odměnu. A tak jej pobízejí, aby opět vstal a pokračoval v cestě.

Taky se někdy necháme pohltit okolím, davem všech těch různých nabídek, které kolem nás jsou. A právě naše touha mít stále víc nám zakrývá pohled na Krista. Učme se střídmosti ve všech oblastech našeho života a uvidíme, že si začneme všimnout i věcí, které by nám jinak proklouzly mezi prsty.

4. zastavení - Ježíš potkává svoji matku - *Moudrost*

Její srdce plakalo. Ale její oči dodávaly Ježíši odvahu pokračovat. Jak rád by ji ještě naposled objal. Jak ráda by jej naposled políbila na čelo. Vojáci ženou Ježíše nemilosrdně dál, ani tu chvíli s vlastní matkou mu nedopřejí. A Maria si nestěžuje. Ne, že by nebyla v právu, vždyť její syn trpí nespravedlivě. Ona vidí dál. Ví, že co Ježíš dělá, je správné.

Stěžujeme si v životě na spousty věcí. Často jsme i v právu. Proč zrovna já mám nést takový či takový kříž? Jen u Ježíše můžeme dostat odpověď

na mnohé naše otázky, proč se to děje zrovna nám. Učme se od Jeho moudré matky, jak se Mu dívat do očí, abychom viděli smysl Jeho správného rozhodnutí. Možná ten správný smysl všeho poznáme až tváří v tvář Pravdě, ale již dnes nás ctnost moudrosti učí nedívat se na věci jen svým lidským nedokonalým pohledem.

5. zastavení - Šimon z Cyreny pomáhá nést Ježíši kříž - Štědrost

Přinutili ho. Chtěl být co nejdřív doma a teď tohle. Čára přes rozpočet. Vždyť on se nikoho o nic neprosil. Nepotřebuje nést nějakému trestanci jeho kříž. Vždyť on nemá času na rozdávání. Ani síly už moc nemá, vždyť celé dopoledne tvrdě pracoval na poli! Tak proč ho nenechají spokojeně projít davem?

Někdy si myslíme, že nemáme co nabídnout. Jsme příliš unavení, než abychom druhému pomohli. Máme příliš málo času na vlastní povinnosti, tak přece od nás druzí nemohou nic chtít. A právě tehdy, když dáváme to, čeho máme málo, stáváme se štědrými. Vdova v chrámu nám toho může být příkladem. Učme se rozdělit se s druhými i o to málo, co máme...

6. zastavení - Veronika podává Pánu Ježíši roušku - Statečnost

Je to jen slabá žena, která nemá nic, čím by se bránila proti ozbrojeným vojákům. A přesto sebere všechnu odvahu a vydá se směrem k Ježíši. Jak to dopadne? Vojáci ji nechají utřít mu pot z obličeje, protože sami by tuto podřadnou práci nedělali. Záhy ji zmizí Ježíš z dohledu. Ale z její roušky již nikdy Ježíšova tvář nezmizí.

Někdy to chce opravdovou statečnost, rozhoupat se ke krokům víry. Ale pokud se již jednou rozhodneme, ať už jsme jakkoli slabí, nikdo nás nemůže odradit. A přestože se nám někdy zdá, že se nám Kristus ztratil z očí, stačí se podívat do našeho srdce. Pokud statečně půjdeme za Ním, On nám otisky své tváře zanechá zapsané v našich srdcích. Že by odměna za naši statečnost?

7. zastavení - Ježíš padá podruhé - Přejícnost

Měl až příliš mnoho stoupenců. Nebezpečně mnoho. Jeho vliv zvláště na spodní vrstvy společnosti příliš rychle rostl. To nemohli přední učenci

Zákona skousnout. Určitě se báli o své postavení. Ale jistou roli sehrála také jejich nepřejícnost. Proč by ten nazaretský člověk měl být u lidí ve větší váženosti, než oni? Jejich nepřejícnost se postarala o Ježíšův druhý pád. Byl vysílen. Nemohl již dál a nohy mu vypověděly poslušnost. Pro přední Židovské muže byl případ Ježíše Nazaretského vyřízen rozhodnutím o ukřižování. Již se déle nemuseli zajímat o jeho cestu na Golgotu, protože při nesení kříže již neohrozí jejich významné postavení. Nedovolili by, aby kdokoli ohrozil jejich váženost. Teď již mohli být v klidu. Nestarali se více, zda Ježíš bude mít dostatek sil na to, aby se již podruhé zvedl ze země a pokračoval v cestě.

Hodně štěstí a zdraví! Přejeme tak mnohým lidem v každé situaci, kdy se to hodí. Umíme druhým ale přát upřímně vše dobré, i když to může ohrozit třeba naše postavení ve společnosti?

8. zastavení - Ježíš potkává ženy - Činorodost

Ženy stály a naříkaly. Některá z nich možná i kousek popošla, aby viděla, jak pokračuje Ježíšova cesta. To ale byla veškerá jejich aktivita. Žádnou z nich nenapadlo doprovodit soucitně Ježíše až na vrchol Golgoty. Ani se nezamyslely nad smyslem jeho útrpné cesty. Vrátily se zpátky ke své činnosti a nechtělo se jim cokoli podniknout nejen pro nápravu svého života.

Možná to není jen problém Jeruzalémských žen, které tenkrát stály a nic nepodnikly. Možná se nám taky často nechce dělat to, co je v danou chvíli opravdu správné. Necháváme se pohltit leností a obracíme se tak zády k činorodosti. Zkusme využít každé příležitosti k dobru.

9. zastavení - Ježíš padá potřetí - Mírumilovnost

Ne, on se na nikoho nehněval. Nikoho ani neobviňoval. Nevzdoroval. Jen tiše klesl do prachu cesty. Už neměl víc sil. Z jeho úst nevyšlo ani jediné slovo nadávek či výhružek. Nezůstal ležet dlouho. Věděl, že ještě není na konci cesty. Vstal a následován nemilosrdným davem vystupoval vzhůru k cíli jeho bolestné cesty.

Něco se nám nepodaří a již ti, co stojí poblíž, mohou z našich úst slyšet vycházet všemožná hrubá slova nadávek. Jsme mrzutí, že nám situace

zrovna nevychází podle našich představ. Máme pocit, že je nám ubližováno. Nemáme již sílu to déle snášet a nepřiměřeně zlostným způsobem reagujeme na své okolí. Někdy se hněváme i sami na sebe. Někdy se terčem vybití našeho hněvu stává i samotný Bůh, vzor vši mírumilovnosti. Nejsme ochotni padnout a pak bez řečí se zvednout a pokračovat. Chceme si na někom naši zlost vybit. Ať přece druzí vidí, že jsme taky lidé, kterých se dotýká smutek z nezdaru. Což ale Ježíš nebyl člověkem, když nenadával? On byl právě dokonalým obrazem Boha a z něho si máme brát příklad, až budeme zase někdy ležet na zemi.

10. zastavení - Ježíšovi svlékají šat - *Cudnost*

Ani ty šaty mu nenechali. Ukázali davu jeho zubožené tělo. Někdo možná odvrátil pohoršeně oči, že to, co vidí, už snad ani není člověk. Vojáci mu vzali jakoukoli možnost schovat alespoň své tělo před pohledy ostatních.

Nám nikdo naše oblečení nestrhává. To my sami se spíše odhalujeme. Chceme být zajímaví, chceme upoutat pozornost druhého pohlaví, a tak zdokonalujeme a vystavujeme naše tělo pohledům chtivých očí. Naše vztahy strádají na úkor naší touze líbit se druhým. Někdy své tělo tak přeceňujeme, že z něho druzí udělají jen věc, která má na sobě časem příliš mnoho šrámů, než aby se ostatním líbila. A tehdy nás společnost odepíše, protože raději odvrátí oči, než aby se museli dívat na naše zubožená těla. Můžeme s tím něco udělat? Odevzdejme naše pošramocená těla Kristu a On nás uzdraví. On na sebe vzal všechnu bolest a postavil se lidem na oči, aby nám tím navrátil naši ztracenou čistotu.

11. zastavení - Ježíš přibit na kříž - *Mírnost*

Bolest. Pro nás tak nepředstavitelná bolest. A přestože tak mnoho trpěl, když mu údery kladiv prorážely cestu skrz jeho tělem, nehlesl ani jediným slůvkem. Netoužil být opěvován přímo úměrně jeho bolesti. Ne, stačilo mu vědět, že trpí pro nás. Jeho Otec si to tak žádal. Nepotřeboval žádné přílišné opěvování, žádné okázalé děkování. Chce jen, abychom se poddali Jeho objetí.

Někdy si představujeme, že naše skutky by si zasloužily větší uznání. Máme pocit, že jsme nedocenění. Naše jediná touha však má být tato: patřit zcela Kristu. Vše ostatní není důležité a není důležité, jak to druzí

hodnotí. Budeme-li i v našich touhách po ohodnocení umírnění, pak to místo, které by zaplácaly slova díků našich bližních, může naplnit Boží ohodnocení. A to má větší váhu než hodnocení všech lidí světa dohromady.

12. zastavení - Ježíš umírá na kříži - *Láska*

Dokonáno je! Pouhá dvě slova. Láska nepotřebuje příliš slov. Skutky lásky jsou výmluvné i beze slov. Jeho láska neměla mezí.

Učme se lásce pomocí kontemplace Kristova utrpení. Lásce, která nepotřebuje být diskutována na každém rohu. Lásce, která jedná. Lásce, která dokáže za své přátele položit život.

13. zastavení - Syn na klíně své matky - *Víra*

Bezvhládné tělo sundali z kříže, protože i na kříži už jim překáželo. Nevěděli, co s ním, a tak byli rádi, že se nějaký Josef z Arimatie nabídl, že se postará o jeho pohřbení. Aspoň měli o starost méně. A tak bylo tělo sundáno z kříže. Položili ho matce do klína. Nic nenaznačovalo tomu, že by to mělo ještě nějaké pokračování. Tento příběh byl vyřízen. Život jednoho buřiče a provokatéra byl ukončen. Jen Maria tušila něco, co nedokázala pojmenovat slovy. Byla si jista, že to mělo cenu. Že ta prolitá krev jeho syna nebude nikdy zapomenuta. Nevěděla, co přijde. Ale nepřestala věřit Bohu.

Prožíváme situace, které vypadají neřešitelně. Nemáme nejmenší představu o tom, co bude v nejbližších chvílích následovat. Jen Bůh ví. Dokážeme v Něj věřit, i když se zdá, že již není východiska? Neupadáme někdy do beznaděje jen proto, že nedokážeme uznat, že Bůh má vše pod kontrolou?

14. zastavení - Ježíš uložen do hrobu - *Naděje*

Uložili ho do hrobu a vchod zavalili kamenem. Takový konec jeho učedníci nečekali. Co teď bude? Přijdou si vojáci i pro ně? Jak je to možné, že ten, kterého Izraelité tak dlouho očekávali, skončil tak potupně v temném hrobě? A oni mu tak věřili, že je jejich králem. Ale teď už je konec. Nic se nedá dělat. Možná se vrátí ke svým loďkám a začnou znovu

rybařit. A nebo ne? Že by to přece jen nebyl konec všeho? Co jim to říkal jejich Mistr o rybářích lidí?

Naděje umírá poslední! Rádi to říkáme, ale už je těžší se podle toho řídit. Kdo ale vsadí všechno na život s Kristem, musí se učit přijímat naději i v těch rádobý beznadějných situacích. Kdo se chce dožít Vzkříšení, musí umět pohřbít své vlastní představy a spoléhat se na příslib, který nám Ježíš dal! Jen tak budeme Jeho pravými učedníky, spolehneme-li se ve všem na Jeho Slova. V Něk máme naději, že i my jednou vstaneme z mrtvých.

<https://zipet.signalny.cz/>